

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003192 16 Кж
Бања Лука, 22.3.2016. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог В.Б., због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Добоју, изјављеној на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003192 15 К од 27.11.2015. године, у сједници вијећа одржаној дана 22.3.2016. године у присуству републичког тужиоца Бранка Митровића, оптуженог и његовог браниоца, адвоката Д.Р., донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Уважава се жалба окружног тужиоца у Добоју, укида пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003192 15 К од 27.11.2015. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003192 15 К од 27.11.2015. године на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени В.Б. ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ).

Против ове пресуде благовремено је изјавио жалбу окружни тужилац у Добоју, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, првостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

У одговору на жалбу бранилац оптуженог Д.Р., адвокат из Д., предложио је да се жалба одбије ако неоснована и побијана пресуда потврди.

На сједници другостепеног вијећа републички тужилац је изложио жалбу, остајући код њених навода и приједлога.

Бранилац оптуженог је изложио одговор на жалбу који је подржао и оптужени.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, а цијенећи и наводе одговора на жалбу, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених навода овај суд налази да су почињене битне повреде одредаба кривичног поступка на које је жалба указала.

Првостепени суд полази од закључка да су записници о саслушању свједока оштећене П.А., као и записник о препознавању оптуженог од стране овог свједока, незаконити докази јер су прибављени супротно одредбама члана 63. став 2. и члана 150. став 3. ЗКП РС.

Овакав закључак суда резултат је погрешног схватања садржине цитираних законских одредаба и њиховог довођења у везу са дијеловима пресуда овог суда у другим предметима који се не могу примијенити на конкретну процесну ситуацију.

Код оцјене да ли је доказ саслушањем свједока, гдје је укључено и препознавање као саставни дио провјере његовог исказа, законито прибављен мора се прије свега поћи од тога да ли су поштоване законске одредбе о његовом саслушању. Сам ток саслушања свједока, којим се пресуда бави, уређен је тако да ће се свједок прво позивати да изнесе све што му је о предмету познато, а затим ће му се постављати питања ради провјеравања, допуне и разјашњења. Прва фаза је његово слободно казивање које се у записник уноси као једна непрекинута цјелина. Друга фаза, која не мора да слиједи, јесте уношење питања и одговора ако су они уопште постављани. У конкретном случају суд утврђује да је казивање свједока преточено у једну цјелину без унијетих питања и одговора, што све указује на то да се ради о његовом слободном казивању о ономе што му је о предмету познато. То даље води закључку да је, супротно схватању побијане пресуде, саслушање свједока обављено по поступку како то прописују одредбе члана 151. став 7. ЗКП РС.

Записник који се о радњи саслушања свједока сачињава јесте доказ о току саслушања и садржини исказа, постављеним питањима и датим одговорима. Ако у записник нису унијета питања и одговори, а нема сумње у његову аутентичност, не може се супротно сугерисати и изводити произвољан закључак да су таква питања уопште постављана и одговори на њих давани и само на основу тога изражавати сумња у његову истинитост. У конкретном случају ништа што суд утврђује и за шта даје разлоге не указује на то да садржина записника није у складу са аутентичним казивањем саслушаног свједока, као и да је он сачињен супротно одредбама члана 63. став 2. истог закона.

Што се тиче записника о препознавању оптуженог од стране свједока првостепени суд сматра он има карактер незаконитог доказа јер је прибављен супротно одредби члана 150. став 3. ЗКП РС. Овај закључак суд заснива на томе што је препознавање обављено на основу фото албума, иако је оптужени у току цијелог поступка био доступан, што дозвољава став 4. поменуте одредбе, али само онда када препознавање није могуће.

Овакав закључак првостепеног суда је погрешан јер закон дозвољава да се препознавање врши и на основу фотографија када није могуће препознавање са другим лицима, као што то и сама побијана пресуда наводи. Чињеница да ли је то могуће или није јесте фактичко питање, а погрешан избор законом дозвољеног начина препознавања може да буде само од утицаја на оцјену увјерљивости

исказа саслушаваног свједока, а никако на његову законитост. Само препознавање на основу фотографија извршено је на начин и по поступку како је то законом прописано, а која је његова вриједност и снага суд ће процијенити у склопу оцјене исказа свједока о свим аспектима догађаја укључујући и друге његове изворе сазнања о идентитету оптуженог, као и цјелокупне процесне грађе.

Поступајући на наведени начин суд је приликом оцјене правилности проведених радњи и поступака саслушања свједока, сачињавања записника и радње препознавања погрешно тумачио и примијенио горе наведене законске одредбе, а што је било од утицаја на правилно закључивање да ли су одређени докази незаконити у смислу одредбе члана 10. ЗКП РС и да се као такви не могу прихватити. На тај начин су од оцјене искључени важни докази од значаја за утврђивање одлучних чињеница што је било од утицаја на правилно и законито доношење првостепене пресуде. Овим је суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, а што је жалба тужиоца основано указала.

Пошто је оцијенио незаконитим наведене доказе о којима је било ријечи, сматрајући да се на њима не може заснивати првостепена пресуда, суд те исте доказе излаже и цијени, доводећи их у везу са другим доказима, па на основу свега закључује да није доказано како је оптужени починио кривично дјело за које се оптужује. Суд не даје разлоге како једне исте доказе цијени као незаконите, а затим их поново цијени и на основу њих утврђује одлучне чињенице о постојању доказа да ли је оптужени починио кривично дјело за које је оптужен. Овакав поступак суда оставља неразјашњеним да ли сада суд и зашто те исте доказе цијени као законите, јер се на незаконитим доказима не може заснивати пресуда. Ово су одлучне чињенице о којима се морају дати одговарајући разлози, а пошто о томе нема разлога суд је поступајући супротно починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, на коју је жалба такође основано указала.

Из наведених разлога ваљало је примјеном члана 329. став 1. тачка а) ЗКП РС жалбу тужиоца уважити, првостепену пресуду укинута и предмет вратити истом суду на поновно суђење.

У поновном поступку тај суд ће отклонити битне повреде одредаба кривичног поступка на које му је указано овим рјешењем, цијенећи и друге наводе жалбе који овом приликом нису цијењени јер је пресуда укинута из наведених разлога, након чега ће моћи донијети правилну и закониту одлуку.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић